De Eerw. Pater G. Jaspers.

Bij het afbeeldsel van dezen jeugdigen geloofsheld staan wij in den zuiveren glans van een edelmoedig en blijmoedig karakter, waaraan allen die hem gekend hebben gaarne hulde zullen brengen.

De E. P. Jaspers werd den 23 Januari 1871 te Geldrop uit eene zeer achtenswaardige familie geboren, die met alle zorg in hem de eerste kiemen van godsdienst en deugd deden opschieten. Hij volgde dan ook weldra het voorbeeld van zijn ouderen broeder, die den weg, leidend tot het priesterschap was opgegaan en hij begon zijne latijnsche studiën op het Klein-Seminarie te St.-Michiels-Gestel. Zonder afbreuk te doen aan zijne trouwe plichtsbetrachting als student, gleed de jongenskiel hem zalig en vrij om de schouders en was de hemel in die reine ziel, die een vriend maakte van ieder dien hij ontmoette. Reeds vroegtijdig voelde dat edelmoedig hart eene verdere bestemming en het waren hem aangename stonden, wanneer hij zich in den vrijen leestijd met de *Annalen van de Voortplanting des Geloofs* op een vreemde kust mocht wanen. Na zijne latijnsche klassen voltooid te hebben, was het wel zijn plan den eersten stap tot het missionarisleven te zetten, doch, gaarne naar goeden raad luisterend, begaf hij zich met goeden moed naar het Groot-Seminarie te Haaren.

Zes nuttige en tevens genoeglijke jaren bracht hij hier door te midden van zooveel vrienden als bekenden, die hij allen won door zijne bereidwilligheid en dienstvaardigheid, die als het ware, spreekwoordelijk werden.

Toen hij den 30 Mei 1896 de H. Priesterwijding had ontvangen, en het altaar, die offerplaats van liefde, had betreden, werd die gloed van offervaardigheid in hem nog heviger en wendde hij zich andermaal tot zijne dierbare ouders.

Voor hem, voor zijn oog lag reeds Mongolië open, voor zijn hart was

er geen bekoorlijker plekje meer, slechts ontbrak hem één woord, het woord van zijn goeden vader, zijner teerbeminde moeder. Sterk door den godsdienst, krachtig door het geloof, lieten die brave ouders zich niet in edelmoedigheid door hun zoon overtreffen. Zij meenden de stem te hooren die eenmaal tot Abraham sprak: *Offer mij uw welbeminden zoon.* En zij offerden hem; moedig op den eersten dag toen hij het noviciaat der Missionarissen te Scheut intrad, moedig ook op den laatsten dag, toen God een Engel zond, niet om het moordtuig

DE EERW. PATER G. JASPERS.

tegen te houden gericht op hun zoon, maar om hem bij een roemvol sneven den palm der zegepraal over te reiken.

Na zijn noviciaat voltooid te hebben nam hij afscheid van zijne dierbare betrekkingen en vertrok in September '98 als Missionaris naar Zuid-West-Mongolië. Onverpoosd zette hij zich aan de studie der taal, om zoo spoedig mogelijk werkzaam te kunnen optreden. Doch ziet, nauwelijks heeft hij post gevat in de strijdbare gelederen, nauwelijks heeft hij den tijd gehad om het terrein te verkennen of een vijand rukt

aan, dreigend, alles met moord en brand te vernielen. Weken van bezorgdheid en kommer bracht hij met zijne Christenen door, maar hen verlaten, neen, dat nooit. Zij werden van nabij omsingeld en ingesloten en iederen dag vreesde men overrompeld te worden. De trouwe wachter kende voor zich geen vrees of gevaar en hield onverschrokken de wacht voor zijne dierbare panden, voor hen ook zou hij vallen. Een verraderlijk schot trof hem en velde hem neer aan de voeten zijner toegeschoten Christenen. Hoe zullen zij met het bloed, dat stroomde uit zijne wonde, hun tranen hebben gemengd, hun vader hebben beweend. Valt ook van ons een traan op het graf van dezen vriend, van dezen jeugdigen held; een blik ten hooge zal onzen oogslag verblijden. Hij gaf zijn leven voor de zijnen, hij blijft prijken als een beeld, dat troost, aanmoedigt en dat opwekken zal. Dit hopen wij.